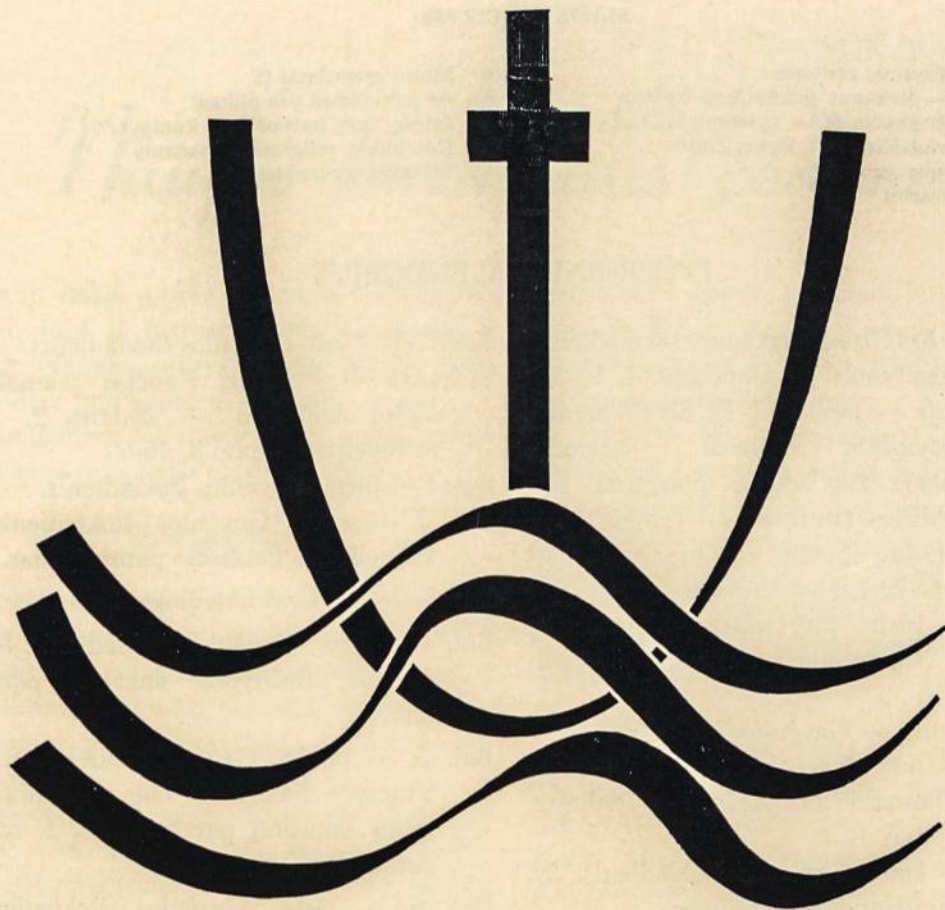

Laiivas

1968 M.

KOVO - MARCH 23 D.

NR. 6

ŠIAME NUMERYJE:

- ★ Naujas bažnytinis žodynas
- ★ Bažnyčia — Kristaus Iškūnijimo tęsinys
- ★ Dabarties Bažnyčia (JAV vyskupų laiškas — 2)
- ★ Ark. J. Matulaičio Beat. Bylos Žinios
- ★ Visiems lygus ganytojas
- ★ Nauja ir svarbu
- ★ Sibiro tremtiniai (5)
- ★ Ar gyvenimas yra pilkas?
- ★ Jaunų vyrų paruošimas kunigystei
- ★ Kas naujo religiniame pasauly
- ★ Lietuvių gyvenime

LITURGINIS KALENDORIUS

- Kovo 24 — Ketvirtasis gavėnios sekmadienis.
Mišių skaitymas — Galatams 4, 22-31;
evangelija — Jono 6, 1-15. Šis sekmadienis lotyniškai vadinasi “Laetare” (Džiaukis). Tuo žodžiu prasideda šios dienos Mišios (introitas — įžangos priegiesmis). Jau įpusėjo gavėnia ir artinasi Atpirkimo šventė — Velykos.
- Kovo 25 — pirm. švč. Marijos Apreiškimo šventė. Neprivaloma dalyvauti šv. Mišiose.
- Kovo 26 — antr. — Gavėnios šiokiadienis.
- Kovo 27 — treč. Gavėnios šiokiadienis. Šv. Jono Damaskiečio, Bažnyčios daktaro, paminėjimas.
- Kovo 28 — ketv. Gavėnios šiokiadienis. Šv. Jono Kapistrano paminėjimas.
- Kovo 29 — penkt. Gavėnios šiokiadienis.
- Kovo 30 — šešt. Gavėnios šiokiadienis.
- Kovo 31 — Pirmasis Kančios sekmadienis.
Mišių skaitymas — Žydams 9, 11-15,
evangelija — Jono 8, 46-59.
- Bal. 1 — pirm. Gavėnios šiokiadienis.
- Bal. 2 — antr. Gavėnios šiokiadienis. Šv. Pranciškaus Pauliečio paminėjimas.
- Bal. 3 — treč. Gavėnios šiokiadienis.
- Bal. 4 — ketv. Gavėnios šiokiadienis. Šv. Izidoriaus, Bažnyčios daktaro, paminėjimas.
- Bal. 5 — penkt. Gavėnios šiokiadienis. Šv. Vincento Fererio ir Dievo Motinos septynių skausmų paminėjimas. I mėnesio penktadienis.
- Bal. 6 — šešt. Gavėnios šiokiadienis. I mėnesio šeštadienis.

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo dvisavaitinis žurnalas. Eina 49-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius kun. Jonas Sakevičius, MIC

Redakcinis kolektyvas — kun. Feliksas Gureckas, kun. Antanas Nockūnas, MIC, Jonas Rugis, Vytautas Kasniūnas, Karolė Pažėraitė ir Regina Raslavičienė.

Pirmasis viršelio puslapis A. Korsakaitės-Sutkuvienės.

LAIVAS (THE SHIP). Published bi-weekly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B. V. M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 20¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevičius, MIC.

Naujas bažnytinis žodynas

Nauji laikai atnešė ir naujus žodžius. Tie žodžiai, imti iš įvairių kalbų, slepia naujas mintis. Naujos mintys gimdo naujus sąjūdžius. Reik juos suprasti, įvertinti.

Pamėginsim suminėti keletą naujų, religiniame gyvenime labai svarbių, žodžių:

Prisitaikymas

Žodis, reiškias prisitaikymą prie laiko dvasios ir reikalavimų. Popiežius Jonas XXIII paskelbė šį garsų prisitaikymo reikalavimą, ir jis nuskambėjo visam pasauly, dažnai dabar kartojamas originalinėje italų kalboje — *aggiornamento*.

Galvota, kad atėjo laikas tikėjimą išryškinti ir gyvenime padaryti kai kurių pakeitimų, kad Bažnyčia ir tikėjimas būtų labiausia pritaikytas šiems laikams, kad žmonės religiją suprastų ir pamėgtų.

Gal ryškiausias prisitaikymo pavyzdys — apeigose lotynų kalbos pakeitimas vietine žmonių kalba. Šis apeiginis prisitaikymas apėigas padarė suprantamesnes.

Atsinaujinimas

Atsinaujinimas (angliškai *renewal*), gal kas antras žodis pamoksluose, turėjo magiškos jėgos po Vatikano II susirinkimo. Kaip reformacija, taip ir atsinaujinimas reiškia beveik tą patį, tik ne tų pačių žmonių yra ištariamas. Atsinaujinimas slepia šią mintį: geriausia krikščionija buvo tada, kai Kristaus laikais ir tuojau po Kristaus ji buvo dar labai jauna ir nauja. Sekime tų laikų Bažnyčios gyvenimą ir pagal anuos laikus reformuokime mūsų senutę Bažnyčią, kad vėl ji atjaunėtų, būtų šviežia, gyva ir graži.

Ar viskas taip jau sektina, kas buvo praktikuojama primityvioje Bažnyčioje? Štai, pirmoji krikščionių bendruomenė Jeruzalėje iš-

dalino savo turtus vargšams, o paskui, skaitome, šv. Povilas elgetauja pas graikus (Achajos bendruomenėje), kad išlaikytų išsisvaisčiusius Jeruzalės krikščionis.

Taip pat šv. Povilas barasi, kad per eucharistines puotas ar meilės puotas kai kurie išgeria per daug vyno. Taigi ir pirmoji Bažnyčia turėjo savo vargų ir tos sunkenybės buvo iš abiejų pusių: iš neprisitaikymo prie tų laikų gyvenimo (kaip išmėtytas savo turto) ir iš per didelio prisitaikymo prie žmonių silpnybių (kaip puotavimas per religines apeigas).

Visam kam yra saikas: jis ypač reikalingas šių dienų atsinaujinimui. Be to, joks atsinaujinimas žmonių gyvenime neatėjo be aukos. Tikro atsinaujinimo dvasią galime sekti iš neklaidingo Bažnyčios mokymo.

Socialinė Evangelija

Evangelijoje yra daug labai gerų minčių. Tam tikrais laikais gali būti tam tikras Evangelijos požvilgis svarbesnis už kitus. Šiais laikais ypač skelbiama žmonių lygybė, jų bendravimas. Tinka todėl iškelti evangelijų mintis: "Ką padarysim savo artimui, Dievui padarysime." Taigi, kelias prie nematomo Dievo per matomą žmogų. Toji mintis, paties Kristaus iškelta, nepaprastai svarbi šiems laikams. Svarbu, kad ji būtų išgyventa visoje jos gilybėje. Artimo meilės gilybėje yra pats Dievas. Artimo meilė be Dievo nesudaro religijos, yra tik paprastas žmonių santykių tvarkymas ir priklauso politikai, socialiniams mokslams.

Mes netikime, kad artimo meilė kada nors prigis, duos vaisių be religijos. Taip pat ir religija be artimo meilės, šv. Povilo žodžiais tariant, tik "žvangantis varis".

Kas gi mane pastums mylėti nesimpatiską vargšą, jei ne Dievo meilė? Kartais dir-

Bažnyčia – Kristaus Įsikūnijimo tęsinys

Mistinio Kristaus Kūno ir Bažnyčios santykis

Jei jau viso viešojo mokymo metu Kristus ruošė Bažnyčios įsteigimą, ją palengva organizavo iš vidaus, tai ją, Bažnyčios Tėvų nuomone ir liudijimu, įsteigė mirdamas ant kryžiaus. Ten iš jo pervertos širdies gimė Bažnyčia. Savo mirtimi pašventė Jis naująją įstatymą, naujas institucijas, naujus savo įsakymus, pagrindė apeigas, liturgiją. Ir tai atvėrė visam pasauliui, nes gyvas būdamas temokė ir telankė tikrai Izraelio tautą, pas kurią pirmon eilėn buvo siųstas.

Dievo siųstas viengimis jo Sūnus Kristus, atėjęs į pasaulį, pasisavino, įjungė į save visą žmoniją, kad jai perteiktų dieviškąjį gyvenimą. Dar žemėje tebebūdamas, jis pats suorganizavo bendruomenę, tobulą draugiją, kurią mes Bažnyčia vadiname, aprūpindamas ją visomis reikalingomis priemonėmis: tiek dvasinėmis, tiek socialinėmis, juridinėmis ir kitokiomis skirtajam tikslui siekti ir jam realizuoti. Ši matomoji draugija — Bažnyčia yra apraiška anos antgamtinės draugijos — mistinio Kristaus Kūno, tai yra mūsų dvasinio atgimimo ir įjungimo į Kristų. Bažnyčia tėra tik tam tikra prasme Kristaus

bama vargšų naudai, ieškant garbės, populiaringumo. Tai yra netikra evangelija.

Vargšas nėra tačiau tokia vertybė, kurią mes turėtume statyti aukščiau savęs, aukščiau Dievo. Iš vargšų meilės negalima sukurti Dievo ar religijos. Dievas turi būti pirmiau ir virš visko. Bet mes Dievo negalime kitaip mylėti ir pagerbti, kaip tik žmoniškais veiksmais. Vienas labiausiai žmoniškų veiksmų yra prisiminimas savo brolio, ypač jei jis yra nelaimėje. Gražu, kai Dievo garbei deginame smilkalus, bet gražiau, kai patys degame artimo meilės ugnimi.

Jei artimo meilės Evangelijoje pasiliks Dievas, ji bus tikroji evangelija. Jei jo neliks, bus pigi propaganda. (Bus daugiau)

įsikūnijimo tęsinys. Kadangi Žodis įsikūnijo, dėl to yra ir Bažnyčia to įsikūnijimo sakytum „įamžinimas“, kad ji iki pasaulio pabaigos tęstų išganomąjį atpirkimo darbą, pradėtą per Žodžio įsikūnijimą, įvykdytą per kančią ir mirtį ant kryžiaus, pagaliau atbaigtą per prisikėlimą ir į dangų įžengimą. Šitas gi Bažnyčios „suorganizavimas“ buvo ne kas kita, kaip tik paženklinimas išorėje to, kas nematomai vyko dvasioje: jo malonės įsiliejimo į sielą, dvasinio sielos persikeitimo ir dėl to įvykio sielos įsijungimo į Kristų, tai yra jo mistinį Kūną. Bažnyčia yra tam tikra prasme vaizdas arba ženklas, geriau sakant, sakramentas anos tikrosios nematomos draugijos, tai yra mistinio Kristaus Kūno.

Didžioji antgamtinė tikrovė

Viena ir ta pati tikrovė yra Bažnyčia ir mistinis Kristaus Kūnas. Mistinis Kristaus Kūnas, šita didžioji antgamtinė tikrovė, turi du požvilgiu: matomą ir nematomą. Matomas yra mistinis Kristaus Kūnas tik savo išorinėje išraiškoje, tartum ženkle, būtent Bažnyčioje; nematomas — betgi savo pačioje, gilioje tikrovėje, šioje paslaptingoje vienybėje su Kristumi, savo antgamtiniame, dieviškame gyvenime. Viena ir ta pati realybė, kiek ji yra nematoma, yra mistinis Kristaus Kūnas; matoma — yra Bažnyčia.

Šitame matomame paveiksle — Bažnyčioje, per regimus ženklus, ypatingai per sakramentus, yra vykdomas anas tikrasis, dvasinis antgamtinis gyvenimas Kristuje, augimas, brendimas į Dievo vaikus, tobulus, panašius į Kristų. Bažnyčia, Kristaus įgaliota, regimu būdu vykdo ir realizuoja tai, ką Kristus vykdo ir realizuoja neregimu būdu. Kaip sakramentai yra Kristaus nustatyti regimi ženklai neregimai malonei įgyti, kaip jie ne tik ženklina malonę, bet kuo tikriausiai ją suteikia, — lygiai ir Bažnyčia, jei taip galima išsireikšti, yra tartum visų sakramentų suma

arba sakramentų sakramentas, ženklinaš Kristus ir neklystamai teikia žmonėms. Jis įjungia juos į Kristų betarptai, sakytum išskiepia į jį, kad jie gyventų jo gyvenimu, kaip išskiepita šakelė gyvena medžio gyvenimu.

Tik kai sakramente pirma yra apčiuopiamas ženklas, pavyzdžiui, krikšte vanduo ir žodžiai, o po to seka malonė, tai su Bažnyčia yra atvirkščiai. Čia pirmiau yra malonė, Kristaus įsikūnijimas, jo mirtis bei atpirkimas, jungimas į Kristų. Taigi pirma yra mistinis Kristaus Kūnas, ir tik kaip to neregimo mūsų įjungimo į Kristų (tai yra jau esančio mistinio Kristaus Kūno) pasėka, apsireiškimas išorėje matomai ir apčiuopiamai yra Bažnyčia, priklausymas jai. Kitais žodžiais tariant, Bažnyčia yra tartum projekcija iš antgamtinio pasaulio, mistinio Kristaus Kūno (mūsų įjungimo į Kristų) į šį žemiškąjį gyvenimą, į šį pasaulį.

Prisitaikymas prie žmogaus prigimties

Isteigdamas Bažnyčią, Kristus prisitaikė prie mūsų prigimties. Kaip atpirkime Jis pasinaudojo mūsų žmogiškąja prigimtimi, taip ir toliau pačiame pašventinimo bei tobulinimo kelyje naudojasi mūsų prigimtimi ir tai prigimčiai pritaikintais ženklais. Bažnyčia ir visa bažnytinė organizacija, yra Kristaus pradėto darbo tęsėja, vykdytoja, jo malonių dalintoja, išganymo, įvykusio Kalvarijos kalne, realizuotoja laiko tekmeje vis naujose žmonių giminės kartose, ir tai regimu, apčiuopiamu būdu pagal Kristaus nurodymus bei įgaliojimus. Kitais žodžiais betariant, Kristus regimu būdu per Bažnyčią tęsia savo išganomąjį darbą, kurį Jis pats asmeniškai ir matomu būdu vykdė per trejus metus Palestinoje, o dabar jau nebematomai vykdo iš dangaus.

Tiesa, Kristus būtų galėjęs tiesioginiai, be jokių tarpininkų, teikti iš dangaus savo malones kiekvienai sielai individualiai ir gaivinti jų dvasinį, antgamtinį gyvenimą. Tačiau Jis prisitaikė žmogaus prigimčiai, kuri yra ir kūninė, turinti medžiaginį pradą, ne vien tik

Julio Romano — Kristaus nuplakimas. Praksedės bažn. Romoje

dvasinį, turinti pojūčius. Todėl ir regimu pojūčiams apčiuopiamu bei prieinamu būdu veikia, kad visas žmogus dalyvautų dvasiniame gyvenime. Kristus, nė kiek nesumažindamas ir nesusilpnindamas savo antgamtinio veikimo į sielas, šitą savo veikimą įvelka į prigimtines, matomas, apčiuopiamas formas. Tokiu būdu dvasinis gyvenimas vyksta ir per pojūčiams prieinamus ženklus. Tačiau tai nėra joks paralelizmas ar dvigubumas, o vienas ir tas pats dvasinis, antgamtinis Kristaus veikimas, kaip ir iš žmogaus pusės vienintelis dvasinis, antgamtinis gyvenimas, kuriame pagal galimybes dalyvauja ir žemesnioji, medžiaginė žmogaus prigimtis, žodžiu, visas pilnutinis žmogus. Ir šita apčiuopiamoji malonės forma nėra tik tarsi kokia iliuzoriška projekcija, bet ji yra tikroviškiausia, turinti pagrindą ir vaisingumą antgamtinėje srityje. Ką daro Bažnyčia per ženklus — sakramentus, tai savo pasėkomis turi galios, realizuojasi ir išgali neregimoje antgamtinėje dvasinėje tikrovėje.

Kristus — vienintelis visoms kartoms malonės šaltinis

Vienas, vienintelis ir tas pats tėra išganymas, vienas tėra išikūnijimas bei vienas atpirkimo ir išgelbėjimo pritaikymas arba realizavimas kartų kartose paeiliui per amžius ateinančiose kartose. Vienas tėra Išganytojas, vienas tarpininkas pas Dievą, vienas vienintelis visoms kartoms malonės šaltinis ir davėjas — Kristus. Jis tai vienai vienas veikia į visų laikų žmones viena ir ta pačia įtaka. Tik šis jo veikimas irgi turi du požvilius: vieną matomą, kitą nematomą. Nematomu būdu Jis pats veikia sielos gelmėse asmeniškai ir betarpiškai. Ir šito veikimo niekas negali sulaikyti, užtvengti, sutrukdyti, o vien tik pats atskiras žmogus savo laisvu apsisprendimu. Matomu gi, mūsų pojūčiam prieinamu būdu Kristus veikia per Bažnyčią, tai yra per jos teikiamus sakramentus, jos saugomą ir skelbiamą Evangelijos mokslą, per jos vadovavimą. Tačiau reikia gerai įsisąmoninti, kad tai nėra lygiagretiškas veikimas, bet vienai vieno to paties Kristaus. Taigi ir per Bažnyčią veikia Kristus, ne Bažnyčia savo vardu. Bažnyčios veikimas yra ne kas kita, kaip regimu būdu išsireiškimas Kristaus neregimojo veikimo, kuriuo Jis pašvenčia ir sudievina žmogų. Šitas Kristaus veikimas be Bažnyčios būtų nematomas ir nežinomas.

Sakramentai ir Bažnyčia tiesia kelią į Dievą

Sakramentai ir pati Bažnyčia, šis plačia prasme didysis sakramentas, yra įsteigti ne tam, kad jie varžytų ar trukdytų žmones, ri-

botų jų sielos polėkius, bet kaip tik tam, kad jie tarnautų žmogui lyg papėdė ir padėtų jam pakilti iki Dievo ir su juo bendrauti. Be Bažnyčios, be sakramentų mes neturėtumėm priėjimo prie Dievo. Mums reikia išraiškos, reikia užtikrinimo, reikia ženklų. Vien tik danguje neberekės ir nebebus sakramentų, nes būsimė su Dievu. Nebebus net tikėjimo, nes Dievą pažinsime ir matysime veidas į veidą. Tada liks vien tobulumas ir meilė.

Apreiškimo prasmė

Nors Bažnyčia turi pilnus Kristaus įgaliojimus, ji negali sauvaliauti, bet, būdama mistinio Kristaus Kūno ženklas arba projekcija, ji nuolatos turi žiūrėti į patį Kristų ir jo planus vykdyti žemėje. Ji neturi teisės taip pat užsidaryti savyje, sukalkėti senose formose, bet priešingai, būdama bendruomenė kiekvieno laikotarpio konkretaus gyvenimo žmonių, įjungtų į Kristų, turi dieviškąjį apreiškimo turinį išreikšti tų dienų žmonių gyvenimo formomis, jį perduoti tų dienų kultūrine forma. Apreiškimo prasmė ir tikslas yra ne žmogaus turimą, puoselėjamą ir jam brangią kultūrą paneigti, atmesti, bet kaip tik ją pašvęsti.

Šiems keturiems straipsniams medžiaga panaudota iš Antano Liuimos, S.J., straipsnio "Bažnyčia kaip regima Mistinio Kristaus Kūno išraiška", tilpusio Katalikų Mokslo Akademijos Metraštyje, I tome, 1965 m.

Penktame straipsnyje bus kalbama apie žmogų šiame techniniame amžiuje.

K. ŠILINIS

ŠVENTASIS TĖVAS LAIMINA LIETUVĄ IR LIETUVIUS

Į vyskupo Vincento Brizgio laišką Šventajam Tėvui Pauliui VI ryšium su lietuvių minimais 1968 metais atsakė Šventojo Tėvo vardu Bažnyčios Viešų Reikalų Šventosios Tarybos (iki šiol buv. Valstybės Sekretoriato) Pirmininkas kardinolas A. Cicognani.

Laiške sakoma, kad Šventasis Tėvas užtikrina, jog Apaštalo Sostas su dėmesiu seka sunkią Lietuvos tikinčiųjų ir visos tautos būklę, gėrįsi laisvo pasaulio lietuvių pastangomis gelbėti savo tautą ir su dėkingumo jausmais už visas pastangas linki sėkmės. Visai tautai tėvynėje ir svetur jis siunčia apaštališką palaiminimą.

AMERIKOS VYSKUPŲ LAIŠKO TĘSINYS

DABARTIES BAŽNYČIA

Bažnyčia ir šeima

Bažnyčios palyginimas su šeima labai tinkamas dėl daugelio priežasčių. Vyskupų taip vadinamas kolegiališkumas, atseit pareiga rūpintis bendra Bažnyčios gerove, patvirtina Bažnyčios įsitikinimą, kad ji kilus ne iš pavienių apaštalų, bet jų bendruomenės. Bažnyčios šeimoje kiekvienas vyskupų kolegijos narys turi pareigą rūpintis visa bendruomene, kaip kad ir kiekvienas vyskupų kolegijos narys turi pareigą rūpintis visa bendruomene, kaip kad ir kiekvienas šeimos narys rūpinasi kiekvieno kito nario gerove. Dar daugiau, kolegiališkumas mums primena, kad vyskopus vienus su kitais, su žmonėmis ir su visa Bažnyčia riša ne kokie nors dirbtini teisiniai ryšiai, bet natūrali savitarpio meilė, randama kiekvienoje šeimoje.

Iš kitos pusės, kolegiališkumas nemažina vyskupo ypatingos paskirties rūpintis jo paties vyskupija. Vietinė Bažnyčia turi visuomet būti aptarnaujama vyskupo pirmoje vietoje.

Bažnyčios mokomoji pareiga

Viena iš sunkiausių mūsų laiko problemų yra sąžinės ir autoriteto santykiai. Žinoma, tai nėra nauja problema. Žmonėms ir praeityj dažnai atsitikdavo, kad reikėdavo rinktis tarp sąžinės ir kokio nors autoriteto nurodymų...

Čia norime kalbėti vien apie religinį autoritetą, kuris giliau siekia, negu kuris nors kitas, nes jis liečia žmogaus santykius su Dievu, jo dvasinį gerovę dabar ir kitame gyvenime.

Žodžiu "sąžinė" suprantame asmenišką jutimą dorinio įpareigojimo, liečiančio laikyseną tiesos, dorybių, artimo ir Dievo atžvilgiu. Doriniu įpareigojimu suprantame visus tuos teologinius ir dorinius išskaičiavimus, reikalaujančius vienus daiktus vadinti

Tintoretto — Kristaus vainikavimas. Pinacoteca Cap. Romoje

gerais, kitus blogais, vienus teisingais, kitus klaidingais...

Nors sąžinė ir yra nepažeidžiama, ji neturi įstatymo galios. Sąžinės vardu neleistina pažeisti kitų teises. Taigi sąžinė turi kokią nors pagrindą. Šiandien plačiai tvirtinama, kad sąžinės norma tai žmogiškojo asmens vertė. Tikintieji žengia dar toliau ir sako, kad tokia asmens vertė turi būti imama ryšium su Dievu. Žydų ir krikščionių tradicijos kalba apie Dievą, atskleidžiantį tiesas, vertybes ir save patį. Juo remiasi ir sąžinė.

Vasario 16 minėjimo pamaldos Newarko, N.J., katedroje. Iškilmingas pamaldas laiko vysk. V. Brizgys su vietos ir apylinkės kunigais. Nuotrauka V. Mželio

Todėl negalime sutikti su tais, kurie tvirtina, kad sąžinės galia remiasi vien aplinkos įtaka. Iš tikrųjų galutinėj išvadoj sąžinė remiasi Dievo atvaizdu, pagal kurį žmogus su-tvertas, ir Dievo malone, kuri jį yra pašaukusi...

Laisvė ir autoritetas

Jei religijai reikalingas autoritetas, tai koks jis turėtų būti?

Katalikai tiki, kad neužtenka vien sąžinės, kad žmogiškoji prigimtis nepatikima,

kad Šv. Raštas yra nepilnas. Atrodo, kad šios yra trys pagrindinės normos. Tačiau žmoni-ja neįstengia sustabdyti išibėgėjusios žmogaus prigimties", o ir "knyga negali atsispirti su-laukinėjusiam žmogaus protui" (Newman).

Galutinėj išvadoj, autoritetas Bažnyčioje remiasi Dievu, apsimėškančiu per Kristų. Bažnyčia vertina ir sąžinę, ir žmogaus pri-gimtį, ir Šv. Raštą, bet savo veikoj labiausiai vadovaujasi Šv. Dvasios veikimu...

Svarstant religinį autoritetą ir katalikiškąją sąžinę, neišvengiamai susiduriama su Bažnyčios neklaidingumo klausimu. Katalikų Bažnyčia žvelgia į neklaidingumą, kaip į Dievo Apvaizdos dovaną, kurią priima nu-žeminta širdimi dėl savo vaikų išganymo. Tvirtindama, kad jos mokslas neklaidingas, ji nesikelia į puikybę, bet reiškia nuostabą...

Šis neklaidingumas liečia tik esminį Bažnyčios mokymą dorovės bei tikėjimo klau-simais. Jis remiasi Kristaus pažadais išlaikyti tikėjimą nuo jam gresiančių įvairių pavojų. Jis neišdildo įvairių vietinių Bažnyčių skirtu-mų, bet užtikrina, kad tie skirtumai neatneš-tų skilimo. Iš tikrųjų, neklaidingumas rodo, kad Šv. Dvasia, Bažnyčios siela ir jos gyvybės šaltinis, joje nuolat pasilieka ir veikia. Be šios dovanos Bažnyčia skelbtų tik save, o ne Kristų, ir jos balsas nepatrauktų didesnio dė-mesio, kaip ir šimtai kitų balsų, kalbančių vien savo autoritetu (plg. I Kor. 14, 8-10).

(Bus daugiau)

Paruošė A. Nockūnas, MIC

Širdžių perkėlėjas tiki Dievą. Šiomis die-nomis pagarsėjęs širdžių perkėlėjas dr. Chr. Barnard pareiškė, kad jis tiki Dievą su gi-liausiu įsitikinimu. Be tikėjimo, anot jo, ne daug galime atsiekti. Dr. Barnard yra Olan-dijos reformatų Bažnyčios misionieriaus sū-nus. Po audiencijos pas Šv. Tėvą jis pareiškė, kad jam didžiausią išpūdį padarė Šv. Tėvo nuoširdumas, atvirumas visoms žmonių prob-lemomis ir tas būdas, kuriuo popiežius spren-džia šias problemas.

Beatifikacijos Bylos Žinios

NR. 2 (152)

1968 M. KOVO 23 D.

15-JI METAI

Visiems lygus ganytojas

Lietuvos bajorija pradėjo lenkėti nuo to laiko, kai Lietuvos Didysis Kunigaikštis Jogaila tapo Lenkijos karalium ir ėmė valdyti abi valstybes. Laikui bėgant, Lietuvos dvarininkai, kurie vieni dalyvavo valstybės valdymo reikaluose, pamažu lenkėjo. Atvykę į Lietuvą lenkų kunigai ir per bažnyčias varė lenkinimo darbą. Ypačiai Vilniaus vyskupijoje, kur vyskupais buvo nors lietuviškos kilmės, bet jau sulenkėję Ganytojai, net ir bažnyčiose lietuvių kalbai neliko vietos. Lenkiška bažnytinė vyresnybė su lietuviškai kalbančiais tikinčiais nesiskaitė, jų kalbos nerespektavo, tarsi lietuviai bažnyčioje neturėtų teisės Dievą garbinti savo kalba.

Tokia padėtis Vilniaus krašte tęsėsi iki XX amžiaus pradžios. Kai 1901 m. Vilniaus lietuviai Šv. Mikalojaus bažnyčioje įmūryjo prie įeinamųjų durų jubiliejaus metų (1900) lentą, už kurios pabučiavimą Šv. Sostas buvo suteikęs atlaidų, ją, su lietuvišku tekstu, dvasinė vyresnybė atsisakė pašventinti.

Teisę Dievą garbinti bažnyčiose sava kalba lietuviai išsikovodavo tik su dideliu vargu. Bet ir jas gavus, lenkai visaip trukdydavo, giedodami lenkiškas giesmes per lietuviškas pamaldas. Iš to kildavo bažnyčiose nesusipratimų ir net peštynių. Lenkus palaikydavo caro policija, dvarininkai ir lenkai kunigai.

Tokią padėtį Vilniaus vyskupijoje rado naujai paskirtas vysk. J. Matulaitis 1918 m. Jis taisė padėtį, bet labai taktiškai, nenorėdamas riaušių Dievo namuose. Į lietuviškas ar mišrias parapijas jis skirdavo lietuvius ar bent lietuviškai mokančius kunigus.

Panašiai jis gynė ir gudų teises. Tokių pataisų lietuviams ir gudams J. Matulaitis padarė gana daug. Daugelyje parapijų lietuvių kalba buvo įvesta į pridedamasias pamaldas. Pradėta daugiau sakyti pamokslų lietuviškai. Tas ir sukėlė lenkų neapykantą vyskupui lietuviui.

Lenkų apetitai buvo dideli: jie jau daug turėjo, bet vis norėjo dar daugiau. Reikalavdavo iš vyskupo Jurgio, kad jis atimtų bažnyčiose teises nelenkiškai kalbantiems, bet vyskupas elgdavosi priešingai. Užtat lenkų spauda puldavo vyskupą, vadindama jį "poliakofobu" (lenkų ėdiku), "Litwos Kowienskos" (taip lenkai vadino nepriklausomą Lietuvą) agentu ir panašiai. Kaltindavo, kad jis siaurinas bažnyčiose lenkų teises ir juos skriaudžias, kad netarnaujas lenkiškumo propagandai. Iš to kildavo visokių nesusipratimų, didėjo neapykanta vyskupui ir jo veda- mai teisingai bažnytinei politikai.

O iš tikrųjų vyskupo kaltė buvo tik ta, kad jis norėjo ir stengėsi būti tėvu visiems. Jis turėjo atvirą širdį dėl visų, ausis visiems ir laiko dėl visų, kas tik į jį kreipdavosi.

Tik porą metų vysk. J. Matulaitis valdė Vilniaus vyskupiją be lenkų valdžios. Paskui atėjo lenkų viešpatavimas. Vyskupas liko vienas, izoliuotas. Prieš jį buvo visi: lenkiška kapitula, dvarininkai, lenkų organizacijos, visa lenkiškoji spauda. Ypač skaudžių užsiuolukų susilaukė iš vyriausybės ir spaudos pusės. Pastaroji nieku nesivaržė: iškoneveikdavo ir šmeiždavo vyskupą visokiais būdais.

Buvo net toks atsitikimas: per Naujus Metus į vyskupo rūmų kiemą įleido kiaulę, ap-

ARK. JURGIO BEATIFIKACIJOS REIKALAI

1927 m. sausio 27 d. Kaune atsiskyrė su šiuo pasauliu šventumo garse Dievo tarnas arkivysk. Jurgis Matulaitis-Matulevičius. Jau tuomet žmonės labiau ne tiek meldėsi už jį, kiek šaukėsi jo pagalbos savo reikaluose. Daug buvo surinkta padėkų Lietuvoje. Lietuvos okupacija ir karas sutrukdė pradėti palaimintuoju paskelbimo bylą. Tai padaryta tik Romoje, atsibudus po karo gaisrų. Kai kas mano, kad šis kelias lengvas ir trumpas. Tai klysta. Bažnyčia labai yra atsargi ir reikalauja, kad viskas eitų rimtai. Tam reikia ne kelių metų, bet kelių dešimčių metų. Reikia pasakyti, kad iki šiol viskas eina sėkmingai. Dabar byla yra jau Apaštalo Sosto žinioje. Bylos advokatas jau paruošė vadinamus "Articuli". Kai jie bus atspausdinti, reikės prašyti skirti teismo narius, kviešti liudininkus ir kt. Visam tam reikės ir didelių išlaidų. Tikimasi, kad geradariai mielai parems. Tačiau ne mažiau reikalinga ir Dievo pagalba. Dievo tarno šventumui įrodyti reikia stebuklų. Dėl to visi prašomi savo maldomis padėti neišgydomiems ligoniams, kad jie, užtariant Dievo tarnui Jurgiui, pasveiktų.

Prieš Dievo tarno mirties metines sausio mėn. Romoje buvo atlaikyta šv. Mišių novena už ligonius ir beatifikacijos bylos reikalus. Gegužės mėnesį šia intencija Romoje bus taip pat laikomos šv. Mišios. Prašoma prijungti ir savo intencijas.

Beatifikacijos reikalais kreiptis: JAV-se: Rev. J. Dambrauskas, MIC, 1575 — A South 10th St., Milwaukee, Wis. 53204.

Anglijoje: Rev. C. A. Matulaitis, MIC, 21 The Oval, Hackney Rd., London, E.2.

Romoje: Rev. J. Vaišnora, MIC, Via Corsica I, 00198 Roma, Italy.

vilkta popieriniais rūbais, ant kurių buvo išrašyti Naujųjų Metų linkėjimai vyskupui.

Šiuo klausimu, — sako pasakotojas, — būtų galima parašyti ištisą studiją, kai vyskupas J. Matulaitis narsiai gynė Vilniaus vyskupijoje visų tautų teises bažnyčiose.

Papasakojo E. B., užrašė V. Š.

PADEKOS DIEVO TARNUI JURGIUI

793 n. K. D. su savo sūnumis Australijoje, prisijungdami auką beatifikacijos bylos reikalams, dėkoja Dievo Tarnui Jurgiui už gautas jo užtarimu malones.

794 n. M. J. Chicagoje savo ligos skausmuose užprašė šv. Mišias ir meldėsi Dievo tarno arkivysk. Jurgio užtarimo. Susveikusi reiškia dėkingumą Dievo tarnui.

795 n. E. N. Worcester, Mass., yra dėkinga arkivysk. Jurgiui už sveikatos pagerėjimą. Savo ligoje prašytoja pasiryžo maldomis kreiptis į arkivysk. Jurgį ir pasiūsti auką jo beatifikacijos bylai.

796 n. J. J. Brooklyne, N. Y., atsiuntė auką toliau tęsti arkivysk. Jurgio beatifikacijos bylai, nes per jo užtarimą šeima susilaukė malonės — pagijo sergančios akys.

797 n. B. ir V. Z. Chicagoje siunčia auką, kaip padėką už stebuklingą pagalbą arkivysk. Jurgio užtarimu.

BEATIFIKACIJOS BYLAI AUKOS

1967 m. gruodžio ir 1968 m. sausio mėn. pradžioje:

Iš Amerikos per kun. J. Dambrauską, MIC: aukojo \$10.00: Antanas Matulionis, Bronė ir Vincas Zimačiai, Dr. P. Mačiulis; \$5.00: Domicelė Valentiunaitė, N. N. Antanas Kukšta, Morta Čiulaitienė, A. Vaitkevičienė, B. Kilikevičius; \$2.00: Antanina Sulaitienė, Petras ir Antoinette Urban, Stella Sauraitis, Ursula Vosylius; 1.00: J. Skereys, A. Grigėnas, NN.

Iš Vokietijos: Veronika Karaliūtė DM 110.

Iš Australijos: B. Račkauskienė 27 austr. svar. 17 šil. 9 pen.

Sausio mėnesį per kun. J. Dambrauską, MIC: Aukojo \$50.00: Mrs. Magdalena Slanina; \$15.00: Dr. Juozas ir Ona Petrikai; \$10.00: N. N. Melrose Park, N. N. Omaha; \$5.00: Jurgis Juodis, Anastasia Galinus, Mrs. P. Zukauskas, P. Pecius, Catherine Marshall; \$2.00: Mrs. A. K. Resetas, B. Mikelonis.

Per kun. K. A. Matulaitį, MIC:

Aukojo 5 svar. (= \$12.00): Prel. J. Gatauskas, P. Voveris; \$10.00: Prof. Raphael Sealey; \$7.00: Prel. Feliksas Bartkus, Jurgis Drazdys; \$5.00: Ona Treinauskienė, Eugenija ir Andrius Daugirdai, Kun. Dr. P. Ragažinskis, Mrs. Agnes Wyder, Ona Kindurienė; \$2.00: Antanas Kareiva, Benediktas Trokshel, Ses. M. Valentina.

Generalinė Marijonų Postulacija Romoje nuoširdžiai dėkoja visiems aukojusiems Dievo tarno arkivysk. Jurgio beatifikacijos bylai vesti.

Ivykių tikėtinumą ir ark. Jurgio "šventumą" patiekame spręsti Bažnyčios autoritetui.

NAUJA IR SVARBU

RASINIŲ RIAUŠIŲ TYRIMŲ DUOMENYS

JAV prezidento sudarytoji komisija, kuriai buvo skirtas uždavinys ištirti rasines riaušes miestuose ir numatyti priemonės joms išvengti, kovo 2 d. paskelbė savo surinktus duomenis ir patarimus. Pranešimas apima net ketvirtį milijono žodžių. Iš jo aiškėja, kad 1967 m. JAV-se vyko riaušės 164 miestuose. Ypač didelės riaušės buvo aštuoniuose miestuose: Buffalo, Cincinnati, Detroite, Milwaukee, Minneapolis, Newark, Tampa ir Plainfield, N. J. Didžiausi nuostoliai padaryti Detroite — apie \$45 mil. ir Newark — apie \$10.2 mil. Riaušės daugiausia sukėlė negrai tarp 15 ir 24 m. amžiaus.

Tyrimo komisija užregistravo 83 mirtis riaušių metu (ištyrusi 75 stambesnes riaušes). Iš žuvusių apie 10 proc. buvo policininkai ir ugniagesiai; tarp sužeistų — 36 proc. buvo pareigūnai. Didžioji dauguma riaušių metu užmuštų ir sužeistų buvo negrai.

Komisija nerado, kad riaušės būtų sukeltos komunistų: jie tik stengėsi sukeltomis riaušėmis pasinaudoti. Svarbiausiomis riaušių priežastimis randa: policijos netaktą, darbo neturėjimą, blogus butus, nepakankamą švietimą, neturėjimą atvangos priemonių, nesuorganizavimą skundų komisijų, baltųjų netinkamą elgesį, administracijos neteisingumą, federalinės paramos stoką, miestų nepakankamą patarnavimą piliečiams, diskriminaciją kredite, nepakankamą šalpos programą.

Spauda vėliau pakaltino, kodėl komisija neiškėlė pačių negrų kaltės, vykdant prievartos veiksmus.

Komisija pasiūlė: sudaryti 2 mil. naujų darbų, 6 mil. naujų butų, praveisti lygybę teisių į išsigijimą namų, padidinti šalpą, gerinti santykius tarp baltųjų ir negrų, samdyti ir negrus policininkus, sudaryti bešališkas

skundų komisijas prieš policijos ir kitus iššokimus.

Gana taikliai spaudos konferencijoje apie šią komisijos pranešimą atsiliepė Chicago meras R. Daley. Jis pažymėjo, kad iš areštuotų riaušių kėlėjų paaiškėjo, kad ne visi jų buvo iš neturtingųjų. Dauguma buvo tokių, kurie turi \$6,500 metinių pajamų. Todėl R. Daley skatino daryti skirtumą tarp protestuotojų ir tarp kriminalistų, įstatymų laužytojų. Riaušių metu Detroite ir kitur žmonės greit pradėjo grobti, plėšti. Ir tai nėra protestas tokių, kurie jaučia nuskriausti, o nusikaltimas.

Daley taip pat stebėjosi, kodėl riaušėms tirti komisija nepasisakė už įstatymą, suvaržantį šaujamų ginklų laikymą. Meras Daley nusiskundė, kad miestams yra keliama įvairūs reikalavimai, o valstijų įstatymai jų veikimo galias suvaržo. Jis priminė, kad, kalbant apie žmonių teises, nereikia pamiršti ir pareigų. Dabar ypač reikia rūpintis sumažinti nusikaltimus, atimti ginklus nuo jaunuolių, išardyti kriminalines gaujas, panaikinti prievartos veiksmus mokyklas lankančių tarpe. Čia daug gali pasiekti šeima.

Pagaliau meras Daley pabrėžė, kad Chicagoje nebus leista kriminalistams ir įstatymų laužytojams sauvaliauti.

PER 50 METŲ TIKĖJIMO NEIŠNAIKINO

Vienas iš plačiausiai JAV-se skaitomų dienraščių — "New York Times", minint 50 m. sukaktį nuo revoliucijos Rusijoje, išleido knygą "The Soviet Union: The Fifty Years". Atskirais klausimais rašo tos šakos specialistai. Religijos klausimą Sovietuose nagrinėja P. Grose, pats porą metų (iki 1967 m.) buvęs Rusijoje, aukštuosius mokslus išėjęs Yale ir Oxfordo universitetuose. Jis rašo: "Per 50 m. komunistų valdymo tikėjimas nebuvo išnaikintas, ir komisarijai negali suprasti, kodėl Bažnyčios prisitaikė, išsivystė,

Jean Perreal

Apreiškimas Marijai

nuėjo pagrindin... Kai kurios jų buvo persekiojamos beveik iki mirties, kai kurios tiesiog sužydėjo... Yra mokslininkų ir mokytojų, valstybinio nusistatymo žmonių, kurie įstojo į komunistų partiją, bet kurie taip pat garbina Dievą. Aš esu girdėjęs tikėjimo išpažinimų iš dailininko, rašytojo, techniškiosios literatūros vertėjo. Aš esu matęs mažus vaikus nevikria ranka bandančius persižegnoti. Vienas Baltijos valstybės darbininkas pasakė Sovietų pareigūnui, ne vien man: Aš tikiu Dievą; tikėjimas turi gilią prasmę. Jeigu neturėčiau tikėjimo, gyvenimas būtų beprasmis”.

Vienas keliolikos metų komsomolo narys kalbėjo ideologiniame susirinkime: “Argi visi tie kankiniai, ypač pirmosiomis krikščionybės dienomis, nebuvo jaudinantieji nesavi-meiliškumo, pasiaukojimo pavyzdžiai?” Vienas Gudijos kompartijos sekretorius klausė: “Kaip tai galima? Visi mūsų jaunesnieji per-eina mūsų mokyklas ir vis tiek yra tikinčių-

jų jaunesniojoje kartoje?” Ir taip, organizuotoji religija nesilaikė marksistų teoretikų pramatymo — ji nesunyko. Ateinančiam pusšimčiui metų galima pramatyti, kad Sovietų visuomenėje ims blėsti ateistinis marksizmo mokslas, o ne religija”.

95 RAUDONŲJŲ NUŽUDYTIEJI

Pietų Vietname, Hue apylinkėse, buvo atkasti masiniai kapai, kur buvo palaidoti 95 komunistų nužudyti žmonės. Gyvais išlikusieji liudijo, kad kai kuriems žudomiesiems buvo liepta patiems išsikasti duobes. Prie dabar atkasamų duobių grupavosi moterys ir vaikai, verkdami vyrų ir tėvų. Tie vyrai buvo raudonųjų išžudyti, kad jie nesiėmė šaudyti į amerikiečių lėktuvus. Raudonasis Kryžius kreipėsi į kariaujančius, kad laikytųsi žmoniškumo. Amerikiečiai atsakė, kad laikysis Ženevos nuostatų, o raudonieji nedavė jokie atsakymo į Raudonojo Kryžiaus priminimą.

Reikia atkreipti dėmesį į tai, kad komunistai, kur tik įsigali, žiauriai naikina ir žudo patriotinio nusistatymo visuomenės vadus, kad suterorizuoti ir be vadų likę žmonės būtų lengviau kontroliuojami.

Nuo komunistų rankos yra daug kritusių kunigų. Ir dabar, ateinančiomis iš Vietnamo žiniomis, ten vasario 22 d. žuvo marinų kapelionas kun. Robertas Brett, maristų vienuolis, kai Khe Sanh vietovėje komunistų paleistas patrankos sviedinys krito ant bunkerio, kur jis atnašavo šv. Mišias. Velionis buvo išventintas kunigu tik 1962 metais, Washington, Marijos Nekalto Prasidėjimo šventovėje.

Vietname komunistai nužudė kitus du misionierius, prancūzų kunigus: M. Cressonier, 60 m., ir P. Poncet, 36 m. Jie buvo nuvykę į Hue miesto pakraštį padėti persikelti seselėms, kurios buvo atsidūrusios pavojuje. Juos sulaukė komunistų kariai ir apklausinėjo. Raudonieji juos paleido, tačiau vos kelio galuką paėjus, atidengė ugnį ir abudu misionieriu nužudė.

Sibiro

tremtiniai

KUN. KRISTUPO ŠVIRMICKO,
LIE'TUVIO MARIJONO MISIONIERIAUS,
KELIŲ SIBIRE
PRIEŠ ŠIMTĄ METŲ

Vertė kun. K. A. Matulaitis, MIC

5

Kiachtoje yra graži cerkvė su aukštu bokštu. Šventovės viduje yra krikščioninis skaidrus ikonostasas, o už jo yra Reichelio darbo Paskutinės Viešpaties vakarienos paveikslas. Iš cerkvės bokšto atsiskleidžia platūs vaizdai: pietų šone — mongolų stepės, lygumos, per kurias raitosi, it žaltys, kelias į Pekiną; tolumoje juoduoja, it debesys, miškingi kalnai. Iš šiaurės pusės matosi kalnai ir smėlis, nes visa Kiachtos apylinkė yra smiltinga per keliasdešimt varstų, ypač gi į šiaurę ir vakarus, nors kai kur tūni spygliuoto miško lopai. Dėl to kelias į Kiachtą yra nepaprastai nuobodus ir sunkus. Nei Troicko — Savske, nei Kiachtoje nėra net gero, sveiko vandens gerti. Jis gabenamas iš toliau.

Karo debesys

Būdamas pas p. Zanolio, susipažinau su prancūzu p. Russel, gimusiu prie Pirenėjų kalnų. Jis grįžo iš Pekino kartu su rusų pareigūnu. Daug pasakojo apie savo kelionę ir apie Pekiną, o tarp kitko, jog Pekino dvaro kažkoks ministeris labai prikašiojęs anglams ir prancūzams barbariškumą. Kiniečiai, esą, labai sustiprino Peiho, o visame kinų krašte yra platinamas atsisaukimas, kviečias žmones į kovą su svetimšaliais, būtent, su anglais. Jo manymu, esant krašte tokioms nuotaikoms, karas neišvengiamas. To

tautinio, geriau sakant, valstybinio sąjūdžio vyriausias stūmėklis esąs minėtasis ministeris, mandžiūras, nes kinų caras esąs silpnas ir išlepus jaunuolis.

Pekine vyrauja baisus vargas; elgetos kuopomis lankioja gatvėmis dieną, beveik nuogi, sužeisti, žaizduoti, o sunkias ir šaltas naktis gryname lauke praleidžia.

Iš Kiachtos į Pekiną skaito 1,532 varstų kelio. Pakeliui į Pekiną esąs gana didelis Urga miestas, kuriame gyvena apie 30.000 lamų, Budos tikėjimo dvasininkų.

Keliaujame stepių lygumomis

Iš Troicko — Savsko išvykome balandžio 4 d. Kelias buvo gana geras važiuojant dieną bei naktį ir apie pietus pasiekėme Vierchnieudinską. Ties tuo miestu upės Selinga ledai buvo nuplaukę, bet iš toliau atplaukdavo dar sukežusio ledo lytys ir jos iškildavo iš vandens. Užmokėjęs 5 rublius už perkėlimą, laimingai pasiekėme miestą. Ten pakeitėme arklius ir leidomės toliau stepių lygumos geru keliu. Tos stepės ties Kiachta ir Vierchnieudinsku iki Čitos ne visur yra lygios ir žemos, net pasitaiko jose gana aukšti ir statūs kalnai. Bet ir lygiosios, ir kalnuotosios stepės nebeturi medžių; tik kai kur pasirodo neužaugos medeliai, kur žabai ir krūmai auga. Žolė stepėse čia auga nepaprastai gausi; užtat buriatai augina gausias bandas arklių, raguočių, avių, ožkų ir kupranugarių. Čia gyvena beveik patys vieni buriatai, nes rusų ūkininkų čia yra labai maža, tik pakeliui prie svarbiausiojo kelio neskaitlingai gyvena. Užtat buriatai per keletą tūkstančių varstų šiose stepėse laiko pašto arklius.

Buriatų jurtos

Buriatai veža šauniai; jų arkliai maži, kuproti ir negražūs, bet patvarūs ir greitai. Tik reikia sveiko vežimo, nes laksto labai greitai. Buriatai gyvena sočiai ir turtingai; kai kurie jų turi tūkstantines raguočių bandas, arklių ir avių gausias kaimines. Kai kurie turi po keliasdešimt kupranugarių. Gyvena jurtose, kurios yra daromos iš įvairios medžiagos, nei tai lipdytos, nei tai statytos. Paima

stambesnių ilgų kuolų ir plonesnių kartelių, karčių, išpina karklais ir vidų moliu ištin-kuoja.

Aštunkampė jurta turi žemą stogą, kurs yra kartu ir lubos. Ant jų užpilamas storas žemės sluoksnis. Kai ten suželia žolė, praeiviui tos jurtos atrodo gražiai. Iš plonesnių kartelių padarytos jurtos ir perpintos karklais bei aptinkuotos storu molio sluoksniu, yra apvalios ir palaipsniui viršuje pasibaigia atvira stogo viduryje skyje, per kurią išeina dūmai. Jurtos sienų aukštis turi apie 4 pėdas; paskui sienos įsigaubia į vidų ir baigiasi kūgiu. Į tokią jurtą įėjęs pro siauras duris su žemu slenksčiu, pasijunti kaip tamsiam urve, nes kur ne kur paliktos jurtoje skylės mažai praleidžia šviesos; daugiausia šviesos gaunama per stogo skylę, kai ji yra neuždaryta. Žiemą, iškūrenus ugnį, ji uždaroma ar pridengiama storu veltiniu ir tada tik, lempai ar balanai šviečiant, galima ką nors jurtoje veikti ir kitus matyti.

Jurtos viduje yra žaizdras, lygus su grindimis, ir jame pastoviai palaikoma ugnis, ypač žiemą; apie žaizdrą susėdę vyrai ir moterys pypkes rūko. Jurtos pasieniais yra suolai — guoliai, storais veltiniais ar kailiais pridengti; ant jų gyventojai visiškai nuogi miega, prisidengę veltiniais ar kailiais.

Priešais duris iš kairės yra nedidelis laiptelis su dviem ar trimis pakopomis, ant kurių sustatomi stabai — *burchan*. Tai įvairūs žmonių ir gyvulių pavidalai. Prieš juos padėtos mažytės metalinės lėkštelės, it puodukai be padėklo, pilni ryžių, javų, įvairios košės, maisto ar gėrimo, paaukoto stabams.

Svarbiausioji vieta jurtoje yra priešais duris už žaizdro. Įėjus jurton, jos dešinėje pusėje yra padėti, pastatyti ar pakabinti indai su maistu, pienu ar iš pieno padarytu gėrimu, gana svaiginančiu, vadinamu *tarasun*. To je pat pusėje atskirai sėdi moterys, užsiėmusios savo darbais, būtent, gamina maistą, siuva rūbus, ypač iš avių kailių kailinius, tik patiems buriatams priimtinos savotiškos išvaizdos ir formos.

Tokia jurta nėra talpi, paprastai turi du—tris sieksnius skersai. Nuo jurtos savininko

turto priklauso jos pagražinimai ir rakandai. Vyrai dėvi labai paprastai: medvilninės medžiagos marškiniai ir kelnės dar ne visur naudojama; vieton jų įsineria į kailinius, o batų avi kiniečių būdu daromus, su aukštais padais. Savo kailinius padabina raudona ar mėlyna audeklo juosta, išsiuvinėta įvairiais pagražinimais. Taip pat grožiui padidinti dėvimi išsiuvinėti gelumbės gabalai ant krūtinės. Jų kepurės smailos su antausiais ir po smakru pasirišamos. Vasarą gi vaikščioja vienplaukiai arba dėvi kinietišką kepuraitę, o kartais ir šiaudinę skrybėlę.

Moterys nešioja ilgus marškinius, pasiūtus, kaip maišas. Jų batai kaip vyrų arba basos vaikščioja. Panašūs yra ir jų kailiniai, o vasarą vieton jų dėvi savo rūšies plosčių, siekiantį iki kelių, bet iš šonų iki juostai nesusiūtą. To pasiausto kraštai išdailinami siuviniais, mezginiais ir žvilgančiais sagučiais. Ant kaklo turi įvairius pagražinimus, papuošalus: darytus iš koralų, stiklo, sidabrinių ar auksinių pinigų. Užpakalyje kabo stora plaukų kasa su įpintais koralais ir blizgučiais. Galvą dabina europietiškomis kepurėmis, kitos gi, ypač viena, kurią mačiau vyrišku būdu jojant ant arklio, turėjo plačiais kraštais žemą skrybėlę, panašią į kiniečių skrybėles, su aukštomis raudonomis plunksnomis iš dešinės į kutosėlį suglaustomis. Iš tikrųjų, ji man pasirodė stebėtinai graži, kaip amazonė, valingai valdanti arklių, drąsiai sėdinti.

Buratai yra mongolų kilmės, turi gana stambius ir negražius veido bruožus, jų akys kiek įstrižos, kreivos. Tarp moterų galima sutikti, nors retai, gana gražaus ir tvarkingo veido bruožus.

Visi Užbaikalio krašto buriatai, su maža išimtimi, yra krikštyti stačiatikiai arba pasilikę Budos tikėjime; tačiau nedidelis skaičius Užbaikalyje ir beveik visi Irkucko gubernijos šiaurinės dalies gyventojai yra šamanai. Bet apie vieno ir kito tikėjimą, apie jų maldos būdą, maldos malūnėlius, apie stabų garbinimą, apie jų dvasininkus: Lamą, Ambolamą, Dalai-Lamą, Tuktų, apie Burchanus ir pan. nedera man rašyti. (Bus daugiau)

AR GYVENIMAS YRA PILKAS?

Ne vienas nusiskundžiame, kad gyvenimas yra labai vienodas, kad darbas, kasdieniniai reikalai ir rūpesčiai užgožia visus kitus skaidresnius gyvenimo momentus. Ne vienas sako, kad blogų žinių yra daugiau negu gerų, kad žmogui žemėje iš viso labai maža gyvenimo džiaugsmo. Bet jei ir yra dalinai tiesos, tai vis tiek gyvenime galima rasti ir džiaugsmo, o iš viso tikinčiajam būti patenkintam gyvenimu nėra sunku. Be abejo, visiems būna sunkių momentų, nemalonumų, įgrista kasdienybė, tačiau gyvenime yra ne maža ir gražių valandų, o to gyvenimo džiaugsmo galima laimėti ne vien tik kokių įdomiu pašaliniu darbu, bet ir pačiu savo nusistatymu į viską žiūrėti giedriai.

Niekas negali atimti

Dar praėjusiais metais Šv. Tėvas, priimdamas gausias tikinčiųjų grupes Vatikane, yra pastebėjęs, kad žmogaus gyvenimas nėra pilnas nevilties. "Tikėjimas telydi jus visur", tarė Šv. Tėvas vienai maldininkų grupei, "tikėjimas telydi jus, ypač tada, kai būsite sugrįžę į namus, kai vėl pradėsite savo darbą, kai vėl pasiimsite ant savo pečių kasdieninių pareigų našta. Tikėjimo šviesa tegul spindi iš jūsų akių ir iš jūsų kasdienio gyvenimo, tikėjimas tebūna jūsų gyvenimo paguoda, tebūna toji slaptoji jėga, kuri skatina į geraširdiškumą ir karžygiškumą. Dažnai kalbama apie kasdienio gyvenimo pilkumą. Modernioji literatūra ir teatras, atrodo, tiesiog ligi nevilties išryškina kasdienio gyvenimo tamsiąsias spalvas, bet žmogui, kuris turi tikėjimą, gyvenimas nėra pilkas. Tikinčiam žmogui gyvenimas nėra pilkas net ir tada, kai jis monotoniškas, sunkus, kietas ir pilnas atsakomybės. Ir tai todėl, kad žmogus turi tikėjimą, kad Dievas užima pagrindinę vietą žmogaus mintyse ir sprendimuose, apsisprendimuose bei įpročiuose. Dėl to žmo-

gaus širdį pripildo šviesa, džiaugsmas, ramybė, kurios niekas negali atimti. Apie tai kalba šv. Paulius sakydamas: "Tasai Dievas, kuris yra pasaulio kūrimo akte pasakęs — iš tamsybių tenušvinta šviesa, tasai Dievas ir mūsų širdyse uždega šviesą, visu aiškumu parodydamas Dievo garbę, kuri atsispindi iš Kristaus veido".

Žodžiu, tikinčiajam niekas negali atimti to džiaugsmo, nes juk kiekvienam yra pažadėtas užmokesnis.

Senas ir jaunas

Mes matome laikraščiuose ir televizijose nuotraukas jaunų, apžėlusių žmonių, kurie, praradę gyvenimo džiaugsmą, vaikščioja apsilėidę teigdami, kad viskas beprasmiška. Jie yra praradę gyvenimo džiaugsmą, viskam abejingi ir tam tikra prasme jau ligonys. Ir mes matome jau ne retai ir į pensiją išėjusius žmones dar aktyviai veikiančius vienoje ar kitoje organizacijoje, kalbančius susirinkimuose, organizuojančius vakarienes ir rėmėjų būrelius. Jie yra jaunesni, gyvesni ir pilnesni gyvenimo džiaugsmo už tuos jau gyvenimo džiaugsmą praradusius jaunuolius. Jeigu žmogus daro ką nors gero, jis ir pats iš to turi džiaugsmo. Net keista atrodo, kad žmogus dirba už pinigus kokį nors darbą, yra apmokamas, o tačiau ne retai, dirbdamas kokį neapmokamą ir daug jėgų pareikalančią visuomeninį darbą, jaučiasi laimingesnis. Taigi tikįs, įsijungęs į veiklą žmogus negali būti nelaimingas ir jam gyvenimas negali būti labai nuobodus bei pilkas.

Ateina priešvėlykinis laikotarpis, kuris tikra prasme Bažnyčioj yra gedulo metas, tačiau ir tuomet Bažnyčia nemoko būti susiraukusiais, o pataria tik susikaupti, nes iš esmės tikėjimas yra džiaugsmo tikėjimas. Ir tikinčiam gyvenimas negali būti pilkas.

MYK. MURAITIS

JAUNŲ VYRŲ PARUOŠIMAS KUNIGYSTEI

Bažnyčios atsinaujinimas daug priklauso nuo tinkamų ir šventų kunigų. Todėl Maldos apaštalavimo intencija balandžio mėnesiui yra skirta, kad visi savo maldomis prisidėtų prie tinkamų jaunų vyrų paruošimo kunigystei pagal II-jo Vatikano susirinkimo nuostatus.

Gerovė, technika ir mokslas labai pažengė pirmyn. Dabar medicina žino daugiau, negu 70 proc. naujų vaistų. Su pažanga pakeitė ir žmonių galvosena. Jiems reikalingas naujų laikų kunigas. Kunigystė siekiama auklėjimu. Tėvai čia dalyvauja pavyzdžiu, tikintieji maldomis, o galintieji dar aukomis.

Svarbiausias darbas tenka kunigų seminarijoms. Jų darbuotė yra šių laikų sielotyros ir pažangiojo auklėjimo ribose. Todėl mokslo metu vadovėliuose, paskaitose, pamokose, nagrinėjimuose ar pratimuose visur taiko naujas mokymo taisykles II Vatikano dvasioje. Stengiamasi, kad tarp auklėtinių ir auklėtojų sąstato nesusidarytų geležinė siena, kuri skirtų vienus nuo kitų. Abeji supranta, kad mokinantieji nėra nei lygūs, nei vyresnieji draugai, bet artimiausieji bičiuliai, kurie padeda siekti tikslo. Į seminariją gi priimami laisvai stojantieji, padorūs, be amžiaus ribojimo, kad tik sugebėtų mokytis.

Pamaldumas siekiamas religiniu gyvenimu: malda, širdies skaistumu, dvasinės Motinos Marijos meile, rytmetiniais bendrais mąstymais, vienybe su Kristumi Eucharistijoje. Būdo ugdymui nušviečiamas reikalas paklusti popiežiui ir vyskupui, vengti prabangos, o pamėgti paprastumą maiste, patalpose, drabužiuose; nurodoma, kad labai gražu neįprasti net į leistinus dalykus, pav. rūkymą, kurį pamėgdžioja jaunimas ir tampa negirtino įpročio vergas; be to, auklėtiniai sąmoninami nenorėti ištaigingų lepinamų patarnavimų, bet verčiau kitiems padėti; puoselėjamas tobulos skaistybės idealas, nes taip lengviau pasišvenčiama pašaukimui ir tobuliau

sekamas Kristus, kurs taip pat buvo nevedęs; auklėtinį seminarija užgrūdina pašaukime ir aprūpina žiniomis susivokti aplinkybėse.

Mokslas yra apie Dievą, susijęs su išminties (filosofijos) mokslu, įgalina suprasti Kristaus veiklą. Šalutiniai mokoma sielotyros, kuri padeda pažinti pačią sielą ir jos ligos apraiškas. Supažindinama su (sociologija), tai yra teisingu turtų bei pareigų paskirstymu, kad kunigas suprastų laiko reikalavimus.

Ganytojo darbe pasitaikys įvairūs asmenys: 1) be tikybos, ir tuo didžiuojasi; 2) smogikai, kuriems svarbu smurtas arba jėga; 3) silpnadvasiai, nors nesitraukia nuo religijos, kad neskaudintų savųjų, bet širdyje yra atšalę; 4) atpuolėliai, tai yra buvę geri ir veiklūs, kupini gerų norų katalikai, tačiau dėl turtų, garbės, ypač valdžios pasidarę vėliau net tikinčiųjų kankintojai. Reikės ir šias sielas Dievui laimėti.

Be to, prie klausyklos bus: a) švento gyvenimo sielų, norinčių patarimo tobulybei; b) klumpančios, bet neatidėliojant atgailojančios ir reikalingos stiprinančio žodžio; c) ilgais laikotarpiais klystančios ir vėl mėginančios grįžti į tikrą kelią, ir joms teks padėti skubiu patrauklumu.

Nuliūdusieji lauks paguodos. Beturčiai, be pastogės, alkio ir skurdo slėgiami, vilsis pašalpos. Apleistieji bei užmirštieji ligoniai verkdami ilgės aplankymo. Pamokslams atsidaro širdys tik smingantiems į jas žodžiams. Vaikai noriai mokina katekizmo, jei įdomiai aiškinamas.

Prie tokio plataus darbo negana žinoti taisykles įvairiuose įvykiuose, bet dar reikia ir įprasti. Todėl auklėtiniai lanko ligonines ir namų ligonis, dalyvauja šalpoje, padeda kunigams katekizacijoje.

Taip auklėjami, jie tampa patraukliais ganytojais ir skatina kitus krikščioniškai padėti artimui.

Kun. A. Jaunius

Kas naujo religiniame pasauly

New Yorko arkivyskupas Terence J. Cooke

Naujas New Yorko arkivyskupas. New Yorko arkivyskupu paskirtas vysk. Terence Cooke, 47 metų, iki šiol buvęs New Yorko arkivyskupijos augziliaras, dabar a.a. kard. F. Spellmano įpėdinis.

Šventasis Tėvas apie gavėnią. Užgavėnių sekmadienį Šv. Tėvas, laimindamas žmonių minią Šv. Petro aikštėje, kalbėjo apie gavėnią. Gavėnia, anot popiežiaus Pauliaus VI, yra maldos ir atgailos laikotarpis pasiruošti Velykų šventei, labiau suprasti krikščionišką mūsų pašaukimą bei sielos išganyką. Tai laikotarpis ypatingai tinkamas religinei bei doro vinei mūsų veiklai. Nereikia manyti, jog gavėnia jau yra pasenęs dalykas. Veiklos būdai keičiasi, bet paskatos, kurios ragina tai daryti, yra vertingos ir labai dabar yra svarbios. Mus ragina sielos reikalus statyti aukščiau už visa kita. Savanoriškas santūrumas padeda būti savęs pačių valdovais. Tai metas geriems darbams, patarnauti reikalingiesiems, labiau pamilti Kristų, jo malonę ir ieškoti pilnutinio su juo gyvenimo. Svarbu, kad šis laikotarpis nepraeitų tuščiai.

Misijų intencija balandžio mėnesiui
Diakonato išsivystymas misijų kraštuose.

Vysk. Aloysius Wycislo, 59 metų, Chicago arkivyskupijos augziliaras, paskirtas Green Bay, Wis., vyskupu ordinaru.

Mirė Šv. Tėvo apeigų tvarkytojas. Vasario 26 d. mirė Romoje prel. Salvatore Capoferri, Šv. Tėvo ceremoniarjus ir artimas lietuvių bičiulis. Velionis buvo Šv. Kazimiero lietuvių kolegijos patarėjų komisijos narys.

Nuoširdus bendradarbiavimas. Didžiosios Britanijos anglikonų Bažnyčia parodė ypatingai nuoširdų krikščionišką bendradarbiavimo ženklą, padovanodama ukrainiečiams katalikams savo bažnyčią Boltone. Naujai įrengtą didįjį altorių pašventino Anglijoje gyvenančių katalikų ukrainų vyskupas P. Kornyljak.

Pasauliečių Tarybos posėdžiai. Vasario mėnesį Romoje, vadovaujant kard. M. Roy, Quebeco arkivyskupui, posėdžiavo Pasauliečių Taryba, kurią įsteigė popiežius Paulius VI derinti ir tvarkyti pasauliečių katalikų veiklai bei apaštalavimą tarptautiniu ir tautiniu mastu. Darbų programoje buvo svarstoma pasauliečių dalyvavimas Bažnyčios veikloje ir administracijoje, pasauliečių santykiai su kunigais, pasauliečių misinis pašaukimas bei kiti klausimai, kurie buvo iškelti pernai Pasauliečių Apaštalavimo kongrese.

Aukos reikalingiesiems pagalbos. Belgijos katalikų "SOS akcija prieš alkį" 1967 m. surinko su viršum 50 milijonų belgų frankų sumą, kuri bus panaudota pagalbai teikti ūkiniai atsilikusiems kraštams.

Katalikai Švedijoje. Per paskutinius septynerius metus katalikų skaičius Švedijoje pakilo 67 nuošimčiais. Kaip praneša Švedijos katalikų informacijų agentūra, 1960 m. Švedijoje buvo 30,000 organizuotų katalikų, gi 1967 m. pakilo iki 48.000.

Tarptautinė spaudos paroda. Neseniai Frankfurte, Vakarų Vokietijoje, įvyko tarptautinė spaudos paroda, kurioje buvo išstatyta su viršum 200,000 atskirų knygų ir leidi-

Lietuvių gyvenime

Vysk. V. Brizgys kovo 10 d. dalyvavo Caracas, Venecueloje, lietuvių suruoštame Vasario 16 minėjime. Šia proga atlaikė iškilmingas pamaldas.

Romos lietuviai su kard. A. Samore. Vasario 17 d. Italijos lietuvių bendruomenės valdyba suruošė Romoje Vasario 16 minėjimą. Ta proga didis lietuvių bičiulis kardinolas Antonio Samorė atnašavo šv. Mišias ir pasakė pamokslą. Minėjimo susirinkime kalbas pasakė Lietuvos diplomatijos šefas ministeris St. Lozoraitis ir Italijos LB pirm. prel. V. Mincevičius. Italijos valstybinis radijas vasario 16 d. vakare davė lietuviškos muzikos koncertą.

“Laiškų Lietuviams” premijos. “Laiškai Lietuviams” žurnalas buvo paskelbęs konkursą rašiniui tema “Kaip aš vertinu tai, kas šiais laikais dedasi Bažnyčioje”. Pirmąją premiją laimėjo N. Gailiūnienė, antrą — Pr. Razminas ir trečią — J. Tolišius. Jaunesniųjų grupėje pirmą premiją laimėjo G. Juozapavičiūtė ir antrąją — A. Rygelytė. Konkur-

nių. Jų tarpe buvo 21.000 leidinių religinio turinio. Parodoje dalyvavo apie trys tūkstančiai leidyklų iš 50 kraštų.

Ortodoksai kunigai katalikų kolegijoje. Neseniai du rusai ortodoksai kunigai P. Raina ir V. Rozhokov, priklausą Maskvos patriarchatui, atvyko į Romą ir apsigyveno tėvų jėzuitų vedamoje “Russicum” kolegijoje. Jie kartu su kitais katalikų studentais meldžiasi ir studijuoja.

Atrado tiesą katalikų Bažnyčioje. Neseniai Westminsterio katedroje, Londone, įvyko buvusio Kaptauno (Cape Town, Afrikoje) anglikonų arkivyskupo De Blank laidotuvės. Velionis jau ankščiau perėjo į katalikų Bažnyčią ir buvo Westminsterio katedros kanaaninkas. Laidotuvėse dalyvavo Apaštalių Sosto delegatas ark. I. Cardinale, Canterburio anglikonų arkivyskupas M. Ramsey, kardinolo J. Heenan atstovas ir kt.

sui spręsti komisiją sudarė: kun. V. Bagdavičius, MIC, A. Baronas, F. Kurgonienė, D. Kučėnienė ir J. Bagdonas. Kovo 9 d. Jaunimo centre, Chicagoje, įvyko premijų įteikimas su menine programa.

Naujas lietuvių tretininkų direktorius. Kun. Kazimieras Venclovas, OFM, lietuvių pranciškonų vadovybės paskirtas Amerikos ir Kanados lietuvių tretininkų direktorium. Šias pareigas iki šiol ėjęs kun. Kęstutis Butkus dėl sveikatos prašė būti atleidžiamas. Naujasis direktorius apsistos Kennebunkporto vienuolyne. Taip pat jis rūpinsis ir kandidatais į lietuvių pranciškonų provinciją.

Mirė kun. Pr. Garmus. Vasario 23 d. Miami, Floridoje, mirė kun. Pranciškus Garmus, 79 metų. Kunigu buvo išventintas Lietuvoje 1914 m. Velionis buvo pirmasis lietuvių karo kapelionas Nepriklausomybės kovų metu. Amerikon jis atvyko 1924 m. ir čia įvairiose vietose buvo lietuvių parapijose klebonu. Velionis buvo žymus veikėjas ir organizatorius.

Tadas Jonas Degutis, pranciškonas klierikas, vasario 21 d. padarė amžinuosius įžadus ir sekančią dieną gavo subdiakonato šventimus Wappingers Falls, N.Y. Subd. Tadas Degutis prieš įstodamas į Pranciškonų ordiną buvo uolus jaunimo organizatorius, veikėjas.

Ir mažieji minėjo Lietuvos sukaktį. Vasario 25 d. Chicagos ir apylinkės lituanistinės mokyklos suruošė išpūdingą Vasario 16 minėjimą Jaunimo centre. Ypatingai gražūs buvo Montessori Vaikų namų mažųjų pasirodymas.

Judri lietuvių parapija. Delhi, Kanadoje, lietuvių parapijoje klebono kun. dr. J. Gutausko rūpesčiu, jau daugiau kaip 50 lietuvių užsisakė II-jo Vatikano susirinkimo dokumentus.

Lietuvos vyčių seimas, šiemet jau 55-sis, įvyks rugpiūčio 22-25 Bellevue Stratford viešbutyje, Philadelphijoje, Pa.

Mūsų mirusieji

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SĄJUNGOS GARBĖS NARIAI:

Jamez Ignatius Petkus, Chicago, Ill., mirė 1968 m. vasario 18 d.

Ona Bartušis, Chicago, Ill., mirė 1968 m. kovo 1 d.

Už kiekvieną garbės narį bus atnašaujamos dvejios šv. Mišios. Pavedami mirusiųjų vėles Dievo gailestingumui, bendradarbiai teiksis sukalbėti už kiekvieną jų rožančiaus dalį.

Tegul ilsisi mirusieji Viešpaties ramybėje!

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SEIMAS

6336 SO. KILBOURN AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60629

Gerb. Tamsta,

Maloniai kviečiame atvykti į 41-mąjį Tėvų Marijonų Bendradarbių Seimą, kuris įvyks 1968 metų kovo mėn. 31 dieną, Kančios sekmadienį, vienuolyno patalpose, 6336 So. Kilbourn Ave., Chicago, Illinois 60629.

Seimo dienotvarkė:

11:00 val. Šv. Mišios ir pamokslas

12:00 val. Pietūs

1:30 val. Seimo posėdžiai

4:30 val. Palaiminimas švenč. Sakramentu.

Tėvai Marijonai

ir

Marijonų Bendradarbių Apskrities Valdyba

Sibiro maldaknygė korėjiečių kalba. Pagarsėjusi Sibiro lietuvių maldaknygė "Marija, gelbėki mus" išleista ir Korėjoje. Tai jau septynioliktas tos maldaknygės vertimas į svetimas kalbas. Šiame leidinyje yra įvadas — paaiškinimas apie Lietuvą, kalbos kilmę ir kitos istorinės žinios. A.a. kun. L. Jankus daug prisidėjo prie šios maldaknygės išleidimo įvai-

riomis kalbomis. Korėjiečių kalba maldaknygė gauta New Yorke, kun. L. Jankui jau mirus.

Sibiro maldaknygės nauja laida angliškai. Išėjo iš spaudos nauja laida "Mary Save Us" (Marija, gelbėk mus), Sibiro maldaknygė anglų kalba. Kaina \$1.25. Gaunama: Immaculata Press, Putnam, Conn. 06260.

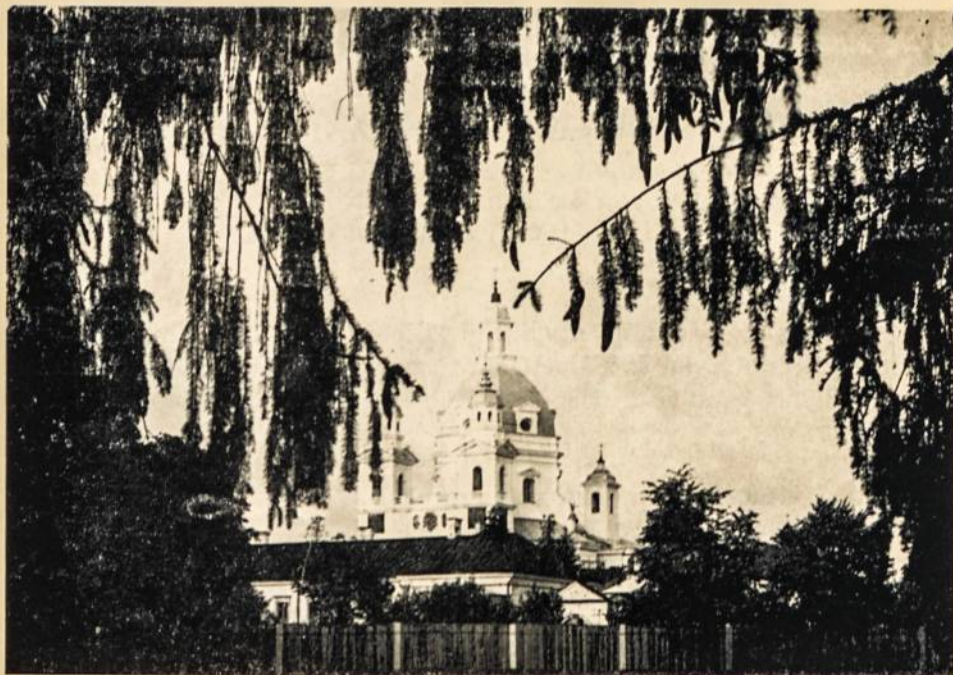
DAUGYBĖ LIETUVOS MIESTELIŲ

aprašoma dr. J. Vaišnoros, MIC, knygoje

MARIJOS GARBINIMAS LIETUVOJE

Knygoje rasite Lietuvos švč. Marijos šventovių, stebuklingų paveikslų aprašymą. Tačiau knyga nėra tik teologinė. Dėl įdomių vietovių aprašymo ir dėl gausios istorinės medžiagos knyga tinka pasiskaityti kiekvienam lietuviui, besidominčiam Lietuvos istorija ar jos vietovėmis.

Knyga yra didelio formato, 446 pusl., kaina tik 3 dol.
Galima įsigyti "Drauge".

Komunistų uždaryta švč. Marijos šventovė Pažaislyje

KIEKVIENAM PASAULIEČIUI, YPAČ ŠIAIS LAIKAIS, YRA LABAI ĮDOMI

Mykolo Krupavičiaus knyga

KUNIGAS DIEVO IR ŽMONIŲ TARNYBOJE

Ši knyga nėra specialiai skirta tik kunigams. Ji ne mažiau tinka ir pasauliečiams, nes knygoje iškeliami ir dabartinio pasauliečio reikavimai kunigui.

Knyga didelio formato, 720 pusl., gaunama "Drauge", kaina \$3.50.

Illinois State gyventojai prie kainos turi pridėti 5% taksą.